

LUIS FELIU BERNÁRDEZ / ЛУЇС ФЕЛІУ БЕРНАНДЕС

Бригадний генерал Сухопутних військ Іспанії у відставці, колумніст видання La Razon, також публікується у виданні ABC.

Академік і другий віцепрезидент Академії військових наук і мистецтв (ACAMI).

Член Eurodefense España, Іспанської Атлантичної асоціації, Асоціації дипломованих спеціалістів із безпеки та оборони, Іспанської асоціації військових письменників.

Віцепрезидент Коледжу дипломованих спеціалістів із питань оборони НАТО.

Викладає військову історію в Університеті Сантьяго-де-Компостела. Він був запрошеним лектором в: Університеті імені Короля Хуана Карлоса (URJC), Мадридському університеті Комплутенсе (UCM), Університеті імені Франсиско де Віторія (UFV) та Університеті Сан Пабло (CEU) в Мадриді.

Стратегічні посади:

- Начальник служби підтримки (DCOS SUPPORT) в Об'єднаному штабі НАТО для південно-західного регіону в Ретамаресі (Мадрид) (2009-2010)

Міжнародні місії:

- Афганістан (Кабул) (2008) – начальник з планів і стратегії штабу НАТО (ISAF);
- Бельгія (Монс) (2010-2013) – генеральний директор з управління людськими ресурсами Командування операцій НАТО (ACO HQ SHAPE) та агентств НАТО.

Освіта: Випускник академії Генерального штабу, спеціаліст зі спільних бойових дій Школи НАТО у Великій Британії, поглиблених міжнародних оборонних досліджень Оборонного коледжу НАТО (Рим), поглиблених міжнародних досліджень CESEDEN (Мадрид), має ступінь магістра за спеціальністю “Міжнародне співробітництво задля розвитку” Дипломатичної школи Іспанії та диплом магістра за спеціальністю “Безпека та оборона” Мадридського університету Комплутенсе. Був стипендіатом Фонду “la Caixa”.

Рейтинг статей: 0-0-2

Поточний висновок: автор постійно просуває проросійські наративи, такі як: державний переворот в Україні у 2014 році; громадянська війна в Україні; штучне утворення України; розширення НАТО як головна причина вторгнення Росії в Україну у 2022 р., ігноруючи вторгнення РФ в Україну у 2014 р.; Україна є маріонеткою Заходу.

Автор ігнорує початок російського вторгнення в Україну у 2014 році. Автор напряду лобіює відновлення торгівельних та економічних відносин Європи з Росією без урахування сучасних контекстів, що свідчить про потенційну заангажованість. Автор однобічно висвітлює російсько-українську війну на користь Росії, системно просуває необхідність здійснення поступок з боку України, уникає засудження Росії.

Проявляє неповагу до суверенітету та суб'єктності України, маніпулює узагальненнями та поширює провокативну інформацію без джерел.

Елемент ризику:

**Ми маємо більш детальну інформацію про автора та його інтереси, пов'язаних осіб та зони ризику, але з метою якісного використання зібраних даних розслідування, поки вимушені закрити публічний доступ до цієї інформації.*

ПІДОЗРІЛІ ПУБЛІКАЦІЇ

Стаття 1. Ganar la paz en Ucrania (укр. Виграти мир в Україні)

Видання: ABC

Формат: опінія

Дата: 11.12.2024

Посилання: <https://www.abc.es/archivo/periodicos/abc-madrid-20241211-8.html>

Надання неперифікованої інформації без посилань та аргументації: автор просуває конспірологічну теорію про те, що англомовні коментатори поширюють інформацію про нібито величезні втрати Росії у війні для підризу морального духу росіян, що є, на його думку, частиною інформаційної війни Заходу.	
Щоб досягти цієї мети іншими засобами, англомовні коментатори наполягають на кількості російських втрат, яка не відповідає дійсності, і ці цифри поширюються як частина інформаційної війни для підризу морального духу населення Росії. Схоже, це єдиний інструмент когнітивної війни, спрямований на поразку Росії. Звичайно, вони не згадують про українські втрати, які, ймовірно, також дуже великі. Ця макабрична гра нагадує те, що робив ХАМАС із даними про палестинські втрати — нібито всі вони цивільні, і переважно жінки та діти, — цифрами, які зрештою спростувала ООН, але які без роздумів повторювали європейські політики та журналісти.	Para conseguir lo anterior por otros medios, comentaristas del mundo anglosajón insisten en un número de bajas rusas que no parece corresponderse con la realidad, y solo se produce como una parte de la guerra de la información para socavar la moral de la población rusa. Al parecer es la única herramienta de la guerra cognitiva para derrotar a Rusia. Naturalmente no mencionan las bajas ucranianas, seguramente muy elevadas. Ese juego macabro es similar al realizado por Hamás sobre las bajas palestinas, todas civiles, naturalmente, y en su mayoría mujeres y niños, números desmentidos finalmente por la ONU y que repitieron, sin reflexión, políticos y periodistas europeos.
Видавання власних припущень за факти. Ігнорування фактажу: відсутність демократії в Росії, союзницькі відносини з іншими авторитарними країнами як КНДР, Іран чи Китай. Систематичні погрози РФ у бік Європи. Звіти розвідок різних країн. Гібридні дії РФ проти європейських країн вже зараз.	
Часто можна прочитати, що якщо Україна не виграє війну, це незворотно вплине на західні ліберальні демократії. Тобто провал Росії в Україні є екзистенційним для виживання єдиної та демократичної Європи. Інакше кажучи, існування ліберальної демократії на Заході та єдиної демократичної Європи під серйозною загрозою через агресію	Es corriente leer que si Ucrania no gana la guerra afectará irreversiblemente a las democracias liberales occidentales. Por consiguiente, el fracaso de Rusia en Ucrania es existencial para la supervivencia de una Europa unida y democrática. En pocas palabras, la existencia de la democracia liberal en Occidente y la de una Europa unida y

Росії проти України. Це перебільшення, швидше за все, є вигідною для когось риторикою і, ймовірно, навіть у Москві дивує, адже, здається, там не мають жодного інтересу окупувати всю Україну, а тим більше — інші європейські країни.	democrática está en grave peligro debido a la agresión de Rusia a Ucrania. Esta exageración, interesada seguramente, sorprenda incluso en Moscú, que según parece no tiene el menor interés en ocupar toda Ucrania y menos aún a otros países europeos.
Хибна інтерпретація причин вторгнення Росії в Україну: наратив, що рух України до НАТО є причиною російської агресії; автор намагається виправдати вторгнення Росії та сформулювати нібито “справедливі” причини російської агресії. Відсутність засудження Росії за порушення міжнародних норм та агресію проти суверенної сусідньої країни. Неповага до кордонів України: відсутнє будь-яке зазначення, що Крим та Донбас це українські території, які загальновизнані у світі.	
Нинішні цілі Кремля, якщо дивитися на факти, а не на наративи, — утримати Крим і регіони Донбасу під російським контролем та за будь-яку ціну не допустити вступу України до НАТО. Це екзистенційно для Москви, так само як агресія Росії проти України — для Брюсселя. Однак якщо вивчити географічне розташування України щодо Росії, можна зрозуміти занепокоєння Москви, але «екзистенційний» наратив для Брюсселя більше схожий на заангажовану риторичку, ніж на підтверджену реальність.	Los objetivos actuales del Kremlin, según los hechos y no los relatos, es mantener Crimea y las regiones del Donbás bajo control ruso y conseguir a todo trance que Ucrania no entre en la OTAN. Esto es existencial para Moscú, igual que lo es la agresión rusa a Ucrania para Bruselas. Sin embargo, si uno estudia la posición geográfica de Ucrania en relación con Rusia, puede entender la preocupación de Moscú, pero el relato existencial para Bruselas parece más narrativa interesada que realidad contrastada.
Неповага до України як суверенної держави: це якби українські генерали почали розповідати з чого складається Іспанія (Каталонія, Басконія). Є факт — міжнародно визнані кордони України, у тому числі визнані Іспанією.	
Поширення відверто російського наративу про штучне утворення України.	
Відсутність достатньої експертизи, допущення вагомих помилок: наприклад, на заході України не католики, а переважно греко-католики (за статистикою). Також твердження про «остаточно розірвала» підтверджує відсутність фаховості у питаннях, що аналізує автор та відсутність знань про релігійні структури в Україні.	
Україна складається не лише з «русів» Київської, а й з регіонів, відібраних у Польщі, Угорщини, Молдови та Румунії на заході, та у Росії — на сході (Донбас), а також Криму, подарованого Хрущовим з	Es cierto que Ucrania está compuesta, además del 'rus' de Kiev, de regiones desgajadas de Polonia, Hungría, Moldavia y Rumanía por el oeste y de Rusia por el este (el Donbás), además de

нагоди 300-річчя приєднання України до Росії в середині XVII століття — утопічна, але бажана для деяких у Москві ситуація. Безпека Росії, з їхньої точки зору, залежить від Білорусі та України як союзників і партнерів — ще одна утопія. Так було визначено кордони України після Другої світової війни та за сталінських маніпуляцій. Це означає, що по Україні, як і по Європі, розсіяні етнічні меншини. Варто згадати й українські регіони з католицькою більшістю, ближче до польського кордону, та православні — поруч із російським. Православна церква Києва у 2022 році остаточно розірвала зв'язки з Московським патріархатом, але католики на заході України не є православними.	Crimea, regalo de Krushev, presidente de la URSS, con ocasión del trescientos aniversario de la adhesión de Ucrania a Rusia a mediados del siglo XVII, situación utópica anhelada por algunos en Moscú. La seguridad de Rusia pasa por Bielorrusia y Ucrania como socios y aliados de Moscú. Esto también parece utópico. De esa forma quedó delimitada Ucrania después de la Segunda Guerra Mundial y de los manejos de Stalin. Esto significa que hay minorías étnicas diseminadas por Ucrania, al igual que por Europa. Falta mencionar las regiones ucranianas de mayoría católica, hacia la frontera de Polonia, y las ortodoxas junto a la frontera rusa. La Iglesia ortodoxa de Kiev rompió en 2022 definitivamente con la de Moscú, pero los católicos del oeste de Ucrania no son ortodoxos.
Неповага до територіальної цілісності: Україна не «втратила контроль», а території «є окупованими». Застосування безсуб'єктної форми опису щодо окупації РФ – це елемент агітації на користь РФ. Логічна помилка (у контексті статті): забезпечити гарантії безпеки агресору.	
Отже, найімовірніше, Україна не відновить контроль над територіями, втраченими з 2014 року, і не стане членом НАТО чи ЄС ще багато років — можливо, дуже багато, — доки гарантії безпеки всіх сторін не будуть закріплені. Так диктує політичний реалізм, який, схоже, вже впливає на нову адміністрацію президента Трампа і, ймовірно, стане одним із її перших завдань.	En fin, lo mas probable es que Ucrania no recupere el control de los territorios que ha perdido desde 2014, no se convierta en miembro de la OTAN o de la UE hasta dentro de algunos años, quizá muchos, cuando las garantías de seguridad de unos y otros estén consolidadas. Esto dicta el realismo político que parece impregnar a la nueva administración del presidente Trump y en ello se ocupará seguramente en sus primeros días de gobierno.

Український переклад

Виграти мир в Україні

Мир в Україні мав би настати після перемоги цієї країни та поразки Росії, але це мені видається дуже складним — і докази цього очевидні. Якщо, за класичною формулою, мета війни — це виграти мир, то наведене твердження вірне. Справжня проблема саме в цьому: як виграти мир. Тому не слід плутати військову перемогу на

полі бою з досягненням миру. Історія людства сповнена прикладів, коли військові перемоги не приносили миру. У нинішній ситуації в Україні така мета надзвичайно амбітна, якщо не сказати нереальна. Військова поразка Росії після тисячі днів боїв не виглядає ані можливою, ані ймовірною, тож на порядку денному немає ані перемоги України, ані Росії.

Щоб досягти цієї мети іншими засобами, англомовні коментатори наполягають на кількості російських втрат, яка не відповідає дійсності, і ці цифри поширюються як частина інформаційної війни для підризу морального духу населення Росії. Схоже, це єдиний інструмент когнітивної війни, спрямований на поразку Росії. Звичайно, вони не згадують про українські втрати, які, ймовірно, також дуже великі. Ця макабрична гра нагадує те, що робив ХАМАС із даними про палестинські втрати — нібито всі вони цивільні, і переважно жінки та діти, — цифрами, які зрештою спростувала ООН, але які без роздумів повторювали європейські політики та журналісти.

Часто можна прочитати, що якщо Україна не виграє війну, це незворотно вплине на західні ліберальні демократії. Тобто провал Росії в Україні є екзистенційним для виживання єдиної та демократичної Європи. Інакше кажучи, існування ліберальної демократії на Заході та єдиної демократичної Європи під серйозною загрозою через агресію Росії проти України. Це перебільшення, швидше за все, є вигідною для когось риторикою і, ймовірно, навіть у Москві дивує, адже, здається, там не мають жодного інтересу окупувати всю Україну, а тим більше — інші європейські країни.

Нинішні цілі Кремля, якщо дивитися на факти, а не на наративи, — утримати Крим і регіони Донбасу під російським контролем та за будь-яку ціну не допустити вступу України до НАТО. Це екзистенційно для Москви, так само як агресія Росії проти України — для Брюсселя. Однак якщо вивчити географічне розташування України щодо Росії, можна зрозуміти занепокоєння Москви, але «екзистенційний» наратив для Брюсселя більше схожий на заангажовану риторику, ніж на підтверджену реальність.

Для Росії, за словами Путіна, Європа не є системним ворогом. Україна складається не лише з «русі» Київської, а й з регіонів, відібраних у Польщі, Угорщини, Молдови та Румунії на заході, та у Росії — на сході (Донбас), а також Криму, подарованого Хрущовим з нагоди 300-річчя приєднання України до Росії в середині XVII століття — утопічна, але бажана для деяких у Москві ситуація. Безпека Росії, з їхньої точки зору, залежить від Білорусі та України як союзників і партнерів — ще одна утопія.

Так було визначено кордони України після Другої світової війни та за сталінських маніпуляцій. Це означає, що по Україні, як і по Європі, розсіяні етнічні меншини. Варто згадати й українські регіони з католицькою більшістю, ближче до польського кордону, та православні — поруч із російським. Православна церква Києва у 2022 році остаточно розірвала зв'язки з Московським патріархатом, але католики на заході України не є православними.

Отже, найімовірніше, Україна не відновить контроль над територіями, втраченими з 2014 року, і не стане членом НАТО чи ЄС ще багато років — можливо, дуже багато, — доки гарантії безпеки всіх сторін не будуть закріплені. Так диктує політичний

реалізм, який, схоже, вже впливає на нову адміністрацію президента Трампа і, ймовірно, стане одним із її перших завдань.

Іспанський оригінал

Ganar la paz en Ucrania

La paz en Ucrania debería llegar con la victoria de este país y la derrota de Rusia, algo que se me antoja muy difícil, y a las pruebas me remito. Si la finalidad de la guerra, según los

clásicos, es ganar la paz, no hay duda de que la afirmación anterior es acertada. El verdadero problema es precisamente ese: ganar la paz. Por ello, no se debe confundir la victoria militar sobre el terreno con ganar la paz. La historia de la humanidad está llena de victorias militares que no consiguieron la paz. En la situación actual de Ucrania se trata de un objetivo extremadamente ambicioso, por no decir irreal. No parece posible ni probable una derrota militar de Rusia después de mil días de combate, por lo que ni la victoria militar de Ucrania ni de Rusia están sobre la mesa.

Para conseguir lo anterior por otros medios, comentaristas del mundo anglosajón insisten en un número de bajas rusas que no parece corresponderse con la realidad, y solo se produce como una parte de la guerra de la información para socavar la moral de la población rusa. Al parecer es la única herramienta de la guerra cognitiva para derrotar a Rusia. Naturalmente no mencionan las bajas ucranianas, seguramente muy elevadas. Ese juego macabro es similar al realizado por Hamás sobre las bajas palestinas, todas civiles, naturalmente, y en su mayoría mujeres y niños, números desmentidos finalmente por la ONU y que repitieron, sin reflexión, políticos y periodistas europeos.

Es corriente leer que si Ucrania no gana la guerra afectará irreversiblemente a las democracias liberales occidentales. Por consiguiente, el fracaso de Rusia en Ucrania es existencial para la supervivencia de una Europa unida y democrática. En pocas palabras, la existencia de la democracia liberal en Occidente y la de una Europa unida y democrática está en grave peligro debido a la agresión de Rusia a Ucrania. Esta exageración, interesada seguramente, sorprenda incluso en Moscú, que según parece no tiene el menor interés en ocupar toda Ucrania y menos aún a otros países europeos.

Los objetivos actuales del Kremlin, según los hechos y no los relatos, es mantener Crimea y las regiones del Donbás bajo control ruso y conseguir a todo trance que Ucrania no entre en la OTAN. Esto es existencial para Moscú, igual que lo es la agresión rusa a Ucrania para Bruselas. Sin embargo, si uno estudia la posición geográfica de Ucrania en relación con Rusia, puede entender la preocupación de Moscú, pero el relato existencial para Bruselas parece más narrativa interesada que realidad contrastada.

Para Rusia, Europa no es un enemigo sistémico, según Putin. Es cierto que Ucrania está compuesta, además del 'rus' de Kiev, de regiones desgajadas de Polonia, Hungría, Moldavia y Rumanía por el oeste y de Rusia por el este (el Donbás), además de Crimea, regalo de Krushev, presidente de la URSS, con ocasión del trescientos aniversario de la adhesión de Ucrania a Rusia a mediados del siglo XVII, situación utópica anhelada por algunos en Moscú. La seguridad de Rusia pasa por Bielorrusia y Ucrania como socios y aliados de Moscú. Esto también parece utópico. De esa forma quedó delimitada Ucrania después de la Segunda Guerra Mundial y de los manejos de Stalin. Esto significa que hay minorías étnicas diseminadas por Ucrania, al igual que por Europa. Falta mencionar las regiones ucranianas de mayoría católica, hacia la frontera de Polonia, y las ortodoxas junto a la frontera rusa. La Iglesia ortodoxa de Kiev rompió en 2022 definitivamente con la de Moscú, pero los católicos del oeste de Ucrania no son ortodoxos.

En fin, lo mas probable es que Ucrania no recupere el control de los territorios que ha perdido desde 2014, no se convierta en miembro de la OTAN o de la UE hasta dentro de algunos años, quizá muchos, cuando las garantías de seguridad de unos y otros estén consolidadas. Esto dicta el realismo político que parece impregnar a la nueva

administración del presidente Trump y en ello se ocupará seguramente en sus primeros días de gobierno.

Стаття 2. El objetivo Europa 2029 y el paso de las musas al teatro (укр. Мета «Європа 2029» і перехід від муз до театру)

Видання: La Razón

Формат: опінія

Дата: 28.12.2024

Посилання: https://www.larazon.es/opinion/objetivo-europa-2029-paso-musas-teatro_2024122967708a09af2175000102e439.html

Аналітична маніпуляція: накладання приватного досвіду на загальну оцінку (чого і як хотіли росіяни).

Ігнорування причинно-наслідкових зв'язків: Росія не є частиною Європи, бо Кремль продовжує агресивну імперську політику і не є сталою демократією.

Ігнорування факту агресії РФ та відсутність засудження.

Ігнорування загроз із боку Росії для безпеки Європи на основі наявних звітів розвідок (створення міграційної кризи на кордонах Польщі та країн Балтії, диверсії, провокації).

Мені здається, що у відносинах з Росією не існує золотой середини. ЄС вже давно мав можливість зблизити Росію, навіть включити її до складу ЄС. Я пам'ятаю, як бачив молодих росіян, які навчалися за програмою ЄС «Еразмус» в університетах Мадрида, і я припускаю, що і в решті Іспанії, і як вони хотіли приєднатися до Європи. Вони відчували себе не менш європейцями, ніж чех, поляк чи угорець.

Tengo para mí que no hay punto medio en las relaciones con Rusia. La UE tuvo hace tiempo una oportunidad de acercar, incluso incluir, a Rusia en la UE. Recuerdo ver a jóvenes rusos en el programa Erasmus de la UE en universidades de Madrid, supongo que también en el resto de España, y cómo deseaban incorporarse a Europa. No se sentían menos europeos que un checo, polaco o húngaro.

Однак ця можливість зникла. Для декого з російського боку, для інших було вкрай важливо не допустити укладення стратегічного і комерційного альянсу між ЄС і Росією, який зробив би цей консорціум найпотужнішим у світі, з величезними природними ресурсами Росії і європейською організацією бізнесу, підготовленістю і технологіями.

Sin embargo, la oportunidad se desvaneció. Para algunos por parte de Rusia, para otros era imperativo evitar que la UE y Rusia hicieran una alianza estratégica y comercial que convirtiera ese consorcio en el más potente del mundo, con los enormes recursos naturales de Rusia y la organización empresarial, preparación y tecnología de Europa.

Маніпулювання: перебільшення економічних проблем Німеччини після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну; відсутність посилянь та фактів щодо доречності уживання терміну «колапсу».

Фактично автор лобіює відновлення торгівельних та економічних відносин Європи з Росією.

У цьому сенсі доречно згадати, як були зруйновані добрі відносини Німеччини з Росією, що призвело до майже повного колапсу німецької економіки, від якого вона поки що не може оговтатися.

En ese sentido es relevante observar cómo se han ido destruyendo las buenas relaciones de Alemania con Rusia que han derivado en casi un colapso de la economía alemana del que no puede recuperarse por el momento.

Європа не може дозволити собі мати Росію з її величезними природними запасами в постійній конфронтації і на своїй спині. Це суперечить її інтересам. Я вважаю, що для ЄС настав час реалістично думати про процвітання і безпеку європейських громадян.	Europa no puede permitirse tener a Rusia y sus enormes reservas naturales en permanente confrontación y de espaldas. Va en contra de sus intereses. Creo que ha llegado la hora de que la UE piense en la prosperidad y seguridad de los ciudadanos europeos en términos realistas.
Автор просуває позицію, що Україна має зробити поступки для завершення війни: позиція та жертва України не такі важливі задля того, щоб Європа могла відновити економічну співпрацю з Росією.	

Український переклад

Мета «Європа 2029» і перехід від муз до театру

Я думаю, що для ЄС настав час подумати про процвітання і безпеку європейських громадян в реалістичних термінах

Я прочитав у пресі вісім пріоритетів новообраної Європейської Комісії з часовою метою «Європа 2029».

Як завжди в Європейському Союзі, він обирає цілі, які добре описує на словах, але для того, щоб перейти до справ, йому потрібно набагато більше згуртованості, імпульсу, спільного розумного лідерства, а це вже інша історія.

Від муз до театру — це, як правило, складний шлях для Комісії, і докази цього є у всіх на виду. Сьогодні не варто говорити, що ЄС рухається вперед, роблячи два кроки вперед і один крок назад. Не зараз.

Я здивований, що вісім цілей стосуються лише Росії, України, Китаю та переозброєння Європи перед обличчям російської загрози. Невже в ЄС немає інших проблем?

Перша мета — виграти фінансову війну з Росією, тобто спробувати зробити так, щоб кількість застосованих санкцій дала результат і обвалила доходи Росії від продажу вуглеводнів. Це включає в себе продовження надання фінансової допомоги Україні, подолання нинішніх політичних бар'єрів і початок відновлення України до закінчення війни. Це, безсумнівно, вимагатиме величезних коштів в обмін на значну частину українського багатства.

Друге завдання — зберегти темпи надання гуманітарної допомоги Києву і завершити переговори про вступ України до ЄС до 2029 року.

Третє завдання — почати виконувати обіцянки щодо виробництва європейських систем озброєнь, і з цією метою він хоче бачити суттєве збільшення інвестицій з боку Європейського Союзу, країн-членів та приватного сектору.

По-четверте, Україна та її інтеграція в ЄС знову згадується і пов'язується з довгостроковою стабільністю (безпекою) і процвітанням на континенті, не кажучи вже про подальше розширення Союзу. У мене є серйозні сумніви, що процвітання і безпека Європи залежать лише від того, що відбувається в Україні.

У п'ятій меті знову Росія і необхідність швидко виявляти гібридні загрози і відповідати на них достатньою мірою для того, щоб накласти на Москву стримуючий вплив. Це звучить як передові технологічні можливості, яких Європі катастрофічно не вистачає. З 30 світових компаній, що займаються передовими технологіями, лише чотири є європейськими.

Шосте завдання — розробити і реалізувати політику стримування (Росії, тобто) в середньостроковій і довгостроковій перспективі в умовах зростаючої стратегічної напруженості.

Сьоме завдання — ініціювати узгоджений процес перегляду і рекалібрування економічних і стратегічних відносин ЄС з Китаєм.

Нарешті, останнє — відновити довіру і партнерство між Європою і «глобальною серединною зоною», про яку я не зміг з'ясувати, якщо тільки це не та точка в Індійському океані, між Африкою і Азією, щоб представити більш об'єднаний фронт проти Росії зараз і проти Китаю в майбутньому, або проти обох в середньостроковій перспективі.

Особисто мені це здається заявою про наміри, «видаванням бажаного за дійсне», як кажуть ангlosакси, дещо нав'язливою ідеєю щодо Росії і Китаю, з дещо тривожним тоном переозброєння, ніколи раніше не баченого в Європі, з Польщею і країнами Балтії в якості головних прихильників і мало чим іншим.

Мені здається, що у відносинах з Росією не існує золотієї середини. ЄС вже давно мав можливість зблизити Росію, навіть включити її до складу ЄС. Я пам'ятаю, як бачив молодих росіян, які навчалися за програмою ЄС «Еразмус» в університетах Мадрида, і я припускаю, що і в решті Іспанії, і як вони хотіли приєднатися до Європи. Вони відчували себе не менш європейцями, ніж чех, поляк чи угорець.

Однак ця можливість зникла. Для декого з російського боку, для інших було вкрай важливо не допустити укладення стратегічного і комерційного альянсу між ЄС і Росією, який зробив би цей консорціум найпотужнішим у світі, з величезними природними ресурсами Росії і європейською організацією бізнесу, підготовленістю і технологіями.

У цьому сенсі доречно згадати, як були зруйновані добрі відносини Німеччини з Росією, що призвело до майже повного колапсу німецької економіки, від якого вона поки що не може оговтатися.

Європа не може дозволити собі мати Росію з її величезними природними запасами в постійній конфронтації і на своїй спині. Це суперечить її інтересам. Я вважаю, що для ЄС настав час реалістично думати про процвітання і безпеку європейських громадян.

У світі Хакслі Україна була б в ЄС і з повними гарантіями безпеки, якби і Росія була там. Утопізм у чистому вигляді, але я не бачу, яку альтернативу ЄС може запропонувати нам натомість у середньо- та довгостроковій перспективі.

Іспанський оригінал

El objetivo Europa 2029 y el paso de las musas al teatro

Creo que ha llegado la hora de que la UE piense en la prosperidad y seguridad de los ciudadanos europeos en términos realistas

He leído en la prensa las ocho prioridades de la recién elegida Comisión Europea con el objetivo temporal de Europa 2029.

Como es habitual en la Unión Europea elige objetivos que describe bien con palabras pero para pasar a los hechos se necesita mucha más cohesión, impulso, liderazgo inteligente compartido y eso es otra historia.

De las musas al teatro es un camino comúnmente difícil de transitar para la Comisión, y a las pruebas me remito. No sirve en la actualidad decir que la UE avanza con dos pasos adelante y uno atrás. Ahora no.

Me sorprende que los ocho objetivos sean solamente relativos a Rusia, Ucrania, China y el rearme de Europa ante la amenaza rusa. ¿No hay más problemas en la UE?

El primer objetivo es ganar la guerra fiscal con Rusia, es decir tratar de que el número de sanciones aplicadas muestren resultado y colapsar los ingresos de Rusia por venta de hidrocarburos. En ese objetivo se incluye seguir proporcionando ayuda financiera a Ucrania, superando las barreras políticas actuales, e iniciar la reconstrucción de Ucrania antes de que termine la guerra. Sin duda va a hacer falta ingentes cantidades de dinero a cambio de obtener algo substancial de la riqueza de Ucrania.

El segundo consiste en mantener el ritmo de la ayuda humanitaria a Kiev y poner fin a las negociaciones de adhesión de Ucrania para 2029.

El tercer cometido es empezar a cumplir las promesas de producción de sistemas europeos de armas, y para ello pretende que la inversión de la Unión Europea, de los Estados miembro y del sector privado aumente substancialmente.

En el cuarto aparece, de nuevo, Ucrania y su integración en la UE y la enlaza con la estabilidad (seguridad) y la prosperidad a largo plazo en el continente, sin dejar de lado continuas ampliaciones de la Unión. Tengo serias dudas de que la prosperidad y seguridad de Europa solo dependa de lo que suceda en Ucrania.

En el quinto objetivo, de nuevo Rusia y la necesidad de identificar con agilidad amenazas híbridas y tomar represalias suficientes para imponer la disuasión a Moscú. Suenan a capacidades tecnológicas avanzadas, de las que Europa brilla por su ausencia. De las 30 empresas tecnológicas avanzadas del mundo, apenas 4 son europeas.

La sexta tarea es desarrollar e implementar una política de contención, (de Rusia se entiende), a medio y largo plazo considerando las crecientes tensiones estratégicas.

La séptima tiene que ver con iniciar un proceso concertado de revisión y recalibración de la relación económica y estratégica de la UE con China.

Por último, la última consiste en restablecer la confianza y la asociación entre Europa y el «punto medio global», que no he podido saber a que se refiere, a no ser que sea ese punto en el océano Índico, entre África y Asia, para presentar un frente más unido contra Rusia ahora y contra China en el futuro, o contra los dos a medio plazo.

Personalmente me parece una declaración de intenciones, «wishful thinking» dicen los anglosajones, algo obsesiva con Rusia y China, con un tono de rearme algo alarmante, nunca visto en Europa, con Polonia y los Estados Bálticos como principales valedores y poco más.

Tengo para mí que no hay punto medio en las relaciones con Rusia. La UE tuvo hace tiempo una oportunidad de acercar, incluso incluir, a Rusia en la UE. Recuerdo ver a jóvenes rusos en el programa Erasmus de la UE en universidades de Madrid, supongo que también en el resto de España, y cómo deseaban incorporarse a Europa. No se sentían menos europeos que un checo, polaco o húngaro.

Sin embargo, la oportunidad se desvaneció. Para algunos por parte de Rusia, para otros era imperativo evitar que la UE y Rusia hicieran una alianza estratégica y comercial que convirtiera ese consorcio en el más potente del mundo, con los enormes recursos naturales de Rusia y la organización empresarial, preparación y tecnología de Europa.

En ese sentido es relevante observar cómo se han ido destruyendo las buenas relaciones de Alemania con Rusia que han derivado en casi un colapso de la economía alemana del que no puede recuperarse por el momento.

Europa no puede permitirse tener a Rusia y sus enormes reservas naturales en permanente confrontación y de espaldas. Va en contra de sus intereses. Creo que ha llegado la hora de que la UE piense en la prosperidad y seguridad de los ciudadanos europeos en términos realistas.

En un mundo Huxley, Ucrania estaría en la UE y con garantías totales de seguridad si Rusia lo estuviera también. Utopismo en estado puro, pero no veo claro la alternativa que nos ofrece a cambio la UE a medio y largo plazo.

Стаття 3. Armisticio en Ucrania (укр. Перемир'я в Україні)

Видання:	La	Razón
Формат:		опінія
Дата:		02.03.2025
Посилання:	https://www.larazon.es/opinion/armisticio-ucrania_2025030267c39886cbf1400001b69343.html	

Неповага до України, використання російських наративів “без жодного пострілу” (під час анексії Криму є загиблі українські військові), “громадянська війна”, “прихована військова підтримка з боку Росії” (автор ігнорує пряму участь російських військових в анексії у 2014 р.).

У випадку України, після окупації Росією Криму без жодного пострілу, внаслідок державного перевороту, здійсненого у 2014 році з метою повалення президента, який мав добрі стосунки з Росією, це призвело до громадянської війни в російськомовних регіонах Донбасу з 2015 року, що призвело до загибелі понад 15 000 людей і прихованої військової підтримки з боку Росії.	En el caso de Ucrania, después de la ocupación rusa de Crimea, sin pegar un solo tiro, derivada del golpe de estado perpetrado en 2014 para derrocar un presidente con buenas relaciones con Rusia, derivó en una guerra civil en las regiones rusófonas del Donbas a partir del 2015, que produjo mas de 15.000 muertos y el apoyo militar encubierto de Rusia.
Логічна помилка: підміна причинно-наслідкових зв'язків. Ігнорування того факту, що Росія вже здійснила вторгнення у 2014 році. Автор використовує формулювання російської пропаганди “військова операція” замість повномасштабного вторгнення Росії. Автор фактично виправдовує російське вторгнення. Відсутнє будь-яке засудження Росії за порушення міжнародних норм та агресії проти сусідньої країни.	
Передвоєнна ситуація прихованої війни на Донбасі, військова підтримка України з боку західних країн у поєднанні з тісною військовою співпрацею України з НАТО призвели до російської військової операції, яка розпочалася подібно до Першої світової війни, швидких наступальних дій, які Росія розраховувала завершити за короткий час з контролем над Києвом, поваленням уряду і встановленням контролю над російськомовними регіонами Донбасу.	La situación pre bélica de guerra encubierta en el Donbas, los apoyos militares a Ucrania recibidos de naciones occidentales, unido a la estrecha cooperación militar de Ucrania con la OTAN, derivó en una operación militar rusa que se inició similar a la Primera Guerra Mundial, ofensivas rápidas que Rusia preveía completar en poco tiempo con el control de Kiev, el derrocamiento del gobierno y el control de las regiones rusófonas del Donbas.
Однобічне висвітлення російсько-української війни; акцентування уваги на проблемах України; ігнорування та применшення російських проблем. Неповага до суб'єктності України: поширення наративу, що Україна є маріонеткою Заходу.	
США, ЄС і НАТО зробили ставку на соціальне, політичне, економічне і військове виснаження Росії, яке не відбулося, і на підтримку України грошима і військовою допомогою, що, однак, призвело до виснаження цієї нації.	Los EEUU, la UE y la OTAN apostaron por un desgaste social, político, económico y militar de Rusia que no se ha producido y por sostener con dinero y apoyo militar a Ucrania que ha derivado, sin embargo, en un desgaste de esta nación.
Подання чутливої статистики без посилань на джерело. Подання неправдивої інформації: хто ці «найавторитетніші військові аналітики вказують, що на кожну російську втрату припадає три українські».	
Не потрібно багато аналізу, щоб	No hay que analizar mucho para

визначити, що людські ресурси на українській стороні вичерпуються. Найавторитетніші військові аналітики вказують, що на кожну російську втрату припадає три українські втрати.	determinar que los recursos humanos en el lado ucraniano se están agotando. Los analistas militares más solventes indican que por cada baja rusa se producen tres ucranianas.
Виправдання російської агресії тим, що розширення НАТО та потенційне членство України в Альянсі є нібито причиною вторгнення Росії. Подання власної думки як факт та маніпуляція узагальненням «для багатьох аналітиків» без подання прізвищ чи посилань.	
Саме тому Зеленський публічно висловив намір піти у відставку в обмін на мирну угоду або членство України в НАТО. Друга частина не має особливого сенсу, оскільки для багатьох аналітиків вона, безсумнівно, була однією з головних причин дій Росії у 2014 і 2022 роках.	Es por ello por lo que Zelenski ha expresado públicamente su intención de dimitir a cambio de un acuerdo de paz o de la entrada de Ucrania en la OTAN. La segunda parte tiene poco sentido pues, para muchos analistas, fue, sin duda, una de las razones principales para las acciones rusas de 2014 y 2022.
Неповага до України та її територіальної цілісності. Зміщення акцентів: до чого якою мовою розмовляють в регіонах в рамках наявного факту окупації територій (в Каталонії розмовляють якою? А на півночі Іспанії?) Ігнорування наявних дій і ризиків з боку Росії.	
Дехто припускає, що якщо це перемир'я буде підписано в обмін на передачу російськомовних регіонів Криму і Донбасу, це дасть Росії важелі впливу, щоб зробити це знову в інших частинах Європи. Я поділяю з багатьма аналітиками свої серйозні сумніви, що це станеться.	Algunos indican que si se firma ese armisticio a cambio de la cesión de las regiones rusófonas de Crimea y el Donbas, dará alas a Rusia para hacerlo de nuevo en otras partes de Europa. Comparto con muchos analistas mis serias dudas de que se vaya a producir.

Український переклад

Перемир'я в Україні

Як і в минулих європейських війнах, кордони будуть проведені за результатами операцій. У цьому немає нічого нового в Європі

Перемир'я - це припинення військових дій, припинення збройного протистояння, узгоджене між двома або більше державами шляхом укладення міжнародного договору. Воно не є мирною угодою як такою. Воно настає після капітуляції однієї зі сторін конфлікту. У Першій світовій війні це було пов'язано з виснаженням німецької армії з точки зору озброєння, постачання, обладнання та логістики, а також кількості жертв з обох сторін. У Другій світовій війні - крах керівництва Націонал-соціалістичної партії Німеччини та самогубство Гітлера і його найближчих соратників перед обличчям наступу радянських військ на Сході та союзників на Заході.

Те, що може статися у випадку української війни, схоже на те, що сталося у Першій світовій війні. У цьому випадку успішні німецькі наступи початкових широких рухів змінилися стабілізацією фронтів, окопною війною, виснаженням і взаємним знищенням солдатів без жодного сенсу. Армія, яка до того була виснажена, програла. Ця безглуздість, здається, не залишила сліду.

У випадку України, після окупації Росією Криму без жодного пострілу, внаслідок державного перевороту, здійсненого у 2014 році з метою повалення президента, який мав добрі стосунки з Росією, це призвело до громадянської війни в російськомовних регіонах Донбасу з 2015 року, що призвело до загибелі понад 15 000 людей і прихованої військової підтримки з боку Росії.

Передвоєнна ситуація прихованої війни на Донбасі, військова підтримка України з боку західних країн у поєднанні з тісною військовою співпрацею України з НАТО призвели до російської військової операції, яка розпочалася подібно до Першої світової війни, швидких наступальних дій, які Росія розраховувала завершити за короткий час з контролем над Києвом, поваленням уряду і встановленням контролю над російськомовними регіонами Донбасу. Однак історія повторюється: початкові обмежені операції призвели до стабілізації фронту, окопної війни і війни на виснаження. США, ЄС і НАТО зробили ставку на соціальне, політичне, економічне і військове виснаження Росії, яке не відбулося, і на підтримку України грошима і військовою допомогою, що, однак, призвело до виснаження цієї нації.

Отже, деяким сторонам конфлікту, а не лише тим, хто воює на театрі бойових дій, необхідно замислитися над тим, чи досягнуто в Україні межі виснаження. Росія, схоже, не досягла цієї межі, а Україна, схоже, не досягла її завдяки підтримці, головним чином, з боку США. Така ситуація, як це було в окопах Великої війни, призводить лише до того, що кількість жертв, яка є державною таємницею в Україні і подібною в Росії, продовжує зростати, доки не здасться той, хто має найменше живої сили. Не потрібно багато аналізу, щоб визначити, що людські ресурси на українській стороні вичерпуються. Найавторитетніші військові аналітики вказують, що на кожен російську втрату припадає три українські втрати.

Саме тому Зеленський публічно висловив намір піти у відставку в обмін на мирну угоду або членство України в НАТО. Друга частина не має особливого сенсу, оскільки для багатьох аналітиків вона, безсумнівно, була однією з головних причин дій Росії у 2014 і 2022 роках. Безпека Росії має три оплоти: Білорусь, Україна і Грузія. На цю ситуацію накладається прокляття географії. У Грузії війна з Росією була спровокована ситуацією, схожою на українську. Грузинський президент довів, що в безпеці немає нульової суми. Білорусь є союзником Росії, а Україна знаходиться на шляху до розуміння того, що незабаром визнав грузинський президент. Не виключено, що США і ЄС також це зрозуміють.

Зеленський може піти у відставку, щоб звільнити місце для уряду, який домовиться про перемир'я і визнає, що членство України в НАТО не є варіантом. Більше того, як і в минулих європейських війнах, кордони будуть проведені за результатами операцій. У цьому немає нічого нового в Європі. Союзники України не воювали на полі бою, на відміну від Франції у Першій світовій війні, але вони воювали опосередковано, надаючи зброю, припаси, обладнання, логістику, навчання і гроші, багато грошей, і це виключно тому, що Росія є ядерною державою.

Дехто припускає, що якщо це перемир'я буде підписано в обмін на передачу російськомовних регіонів Криму і Донбасу, це дасть Росії важелі впливу, щоб зробити це знову в інших частинах Європи. Я поділяю з багатьма аналітиками свої серйозні сумніви, що це станеться.

Іспанський оригінал

Armisticio en Ucrania

Al igual que en las pasadas guerras europeas, las fronteras se delimitarán por el resultado de las operaciones. No es nada nuevo en Europa

Un armisticio es un cese de hostilidades, un fin del enfrentamiento armado, pactado entre dos o mas naciones mediante un tratado internacional. No es un acuerdo de paz propiamente dicho. Se produce después de la rendición de una de las partes del conflicto. El de la Primera Guerra Mundial sucedió por el agotamiento en armamento, suministros, equipo y logística del ejército alemán y por el número de bajas en ambas partes. En la segunda se produjo por el desmoronamiento de la cúpula del partido nacional socialista alemán y el suicidio de Hitler y sus inmediatos colaboradores ante el avance soviético por el Este y el avance aliado por el Oeste.

Lo que parece que se va a producir en el caso de la guerra de Ucrania es similar a lo sucedido en la Primera Guerra Mundial. En este caso, las ofensivas exitosas alemanas de amplios movimientos iniciales dieron paso a una estabilización de los frentes, guerra de trincheras, desgaste y una mutua destrucción de soldados sin sentido alguno. Perdió el ejército que antes se agotó. Ese sinsentido no parece haber hecho mella.

En el caso de Ucrania, después de la ocupación rusa de Crimea, sin pegar un solo tiro, derivada del golpe de estado perpetrado en 2014 para derrocar un presidente con buenas relaciones con Rusia, derivó en una guerra civil en las regiones rusófonas del Donbas a partir del 2015, que produjo mas de 15.000 muertos y el apoyo militar encubierto de Rusia.

La situación pre bélica de guerra encubierta en el Donbas, los apoyos militares a Ucrania recibidos de naciones occidentales, unido a la estrecha cooperación militar de Ucrania con la OTAN, derivó en una operación militar rusa que se inició similar a la Primera Guerra Mundial, ofensivas rápidas que Rusia preveía completar en poco tiempo con el control de Kiev, el derrocamiento del gobierno y el control de las regiones rusófonas del Donbas. Sin embargo, la historia se repite, las operaciones limitadas iniciales derivaron en un frente estabilizado, guerra de trincheras y de desgaste. Los EEUU, la UE y la OTAN apostaron por un desgaste social, político, económico y militar de Rusia que no se ha producido y por sostener con dinero y apoyo militar a Ucrania que ha derivado, sin embargo, en un desgaste de esta nación.

En consecuencia, alguna de las partes en conflicto, no solo las que luchan en el teatro de operaciones, tiene que analizar si se ha llegado al límite del desgaste en Ucrania. No parece que Rusia haya llegado a ese punto y Ucrania parece que no lo ha hecho gracias al apoyo principalmente de los EEUU. Esta situación, como pasó en las trincheras de la Gran Guerra, solo lleva a que el número de muertos, secreto de Estado en el caso de Ucrania y similar en el de Rusia, siga aumentando hasta que el que menos recursos humanos tenga ceda. No hay que analizar mucho para determinar que los recursos humanos en el lado ucraniano se están agotando. Los analistas militares más solventes indican que por cada baja rusa se producen tres ucranianas.

Es por ello por lo que Zelenski ha expresado públicamente su intención de dimitir a cambio de un acuerdo de paz o de la entrada de Ucrania en la OTAN. La segunda parte tiene poco sentido pues, para muchos analistas, fue, sin duda, una de las razones principales para las

acciones rusas de 2014 y 2022. La seguridad de Rusia tiene tres baluartes, Bielorrusia, Ucrania y Georgia. La maldición de la geografía se llama a esta situación. En Georgia se desencadenó una guerra con Rusia derivada de una situación similar a la de Ucrania. El presidente georgiano comprobó que no hay suma cero en seguridad. Bielorrusia es aliado de Rusia y Ucrania va camino de entender lo que el presidente de Georgia pronto reconoció. Es posible que EEUU y la UE lo hagan también, en seguridad no hay suma cero.

Zelesnki puede dimitir para dar paso a un gobierno que negocie el armisticio y admitir que el ingreso de Ucrania en la OTAN no es una opción. Además, al igual que en las pasadas guerras europeas, las fronteras se delimitarán por el resultado de las operaciones. No es nada nuevo en Europa. Los aliados de Ucrania no han estado combatiendo en el campo de batalla, a diferencia de la Primera Guerra Mundial los de Francia, pero sí lo han hecho de forma indirecta con armamento, suministros, equipo, logística, adiestramiento y dinero, mucho dinero y eso ha sido debido exclusivamente a que Rusia es potencia nuclear.

Algunos indican que si se firma ese armisticio a cambio de la cesión de las regiones rusófonas de Crimea y el Donbas, dará alas a Rusia para hacerlo de nuevo en otras partes de Europa. Comparto con muchos analistas mis serias dudas de que se vaya a producir.